felest lähedelt: „Sün mõtsan ollev üits kuldsarwiga
kits katkõstnumne pujaga, ja mina tahtedä kätte
sada. Muugu selle man piat sina mulle abimehes
oleña.“ – Tõõmeelega! jõtu enne sälga!“ hüüse hol-
ne inemise“ seeli. Rumalas peetu läks läs sälgä. Hõõne
pandse joosma ja läits edesi, nigu püsikuul – nii
et sõllän isigal kuul möda kõrwu kunnas. Kui
ta nõdrene aiga olli joosnu, jäi hänni seisma
ja ütel tarsanesse: „Nüüd roni rutta sällästi maha!
Tähendetu asja ei ole enämp, (kaugel) kawalt paar
sammu – sõõl saman puhma taran. Ta piät
nüüd tarsanesse näile mänu ronima ja kõrgele härilselt sälgä
kargama. Ta joosk siis eisi kuninga liina, puja
tulewa muiduki esi perrä. Ehnüd abi ega nõun
ma enamp sulle anda ei wõi! Siis – kõõd leed!“
Hõõne pandse nüüd tulisselt joosma, mugu nii
tarsanesse, et kõppu ega kõbinad kuulda es
ole- ja kadusi silmast ärä. Aga rumalas peetu
läksse wässe nõun järgi: karas härilselt kitsele
sälgä, ses nii tule kuuliga liina poole na-
kas jooksmo – puja muiduki perän. Kesk mõtsa
tulliwa rumalas peetu kõlise wasta.
Nõrsea nii ta näit näie, kõlise ta kitsel
seisma jääda, et näidena kõnelda saasi.

Niga kõige waamp kõõne jäi kits üte kõrwaga
seisma. Aga nii kõlise kuldsarwiga kitse ja
kõnä sällän üte meest – oma kõliskit näiwa
iswast, sihtiwa na suure kuluga tõnä mann,
et küsidä, kuis mõõdu ta ommetegi kitse kõõte
olli saanu, sest nemä olliwa kõik ajakese
mõtsa mõõda sihtanu, mugu es olewat
korgeki kitse nänna. Kitse küüdja selest et kõnä
ei ollew korgeki kaugel käinu, sest kits ommi
korgega siin samu tähiksen olli ollu ja kõnä
tälle puhma takast sälga karanu. Et rumalas
peetu" käest awwu endale saasi (sest kitse küüni
küüdja awwus kuati kuninga poolt suur pidu
pidada), nakasiwa na teda ega pidi meelisa-
ma et ta näile annasi kitse korgega ja kah
sohin ütlesi, et mitte tõnä, aega nimo oma
kitse kõnnikõõdja. Aga rumalas peetu es sane
neide meelitust pallu tõõlekki, ehk na küll
talle kõikeguitsit asju, kulda ja hõbedat
ning ütlemata pallu raha luasiwa. „See kallist
warandust ei ole mulle tarwis," sõnas wimate
rumalas peetu, „sest mull om endälesti pallu
rohkemp teda, nii seis kaist korku, aga
nii kumbki hää kõõte pärast maha löi-